

Friedrich Hölderlin, Myöhäisiä fragmentteja

Hahmo ja henki

Kaikki on rakkaanläheistä

Se erottaa

Siis runoilija kätkee

Ylimielinen! tahdotko kasvoista kasvoihin

Nähdä sielun

Tuhoudut liekeissä.

Mutta kieli –

Ukkosessa puhuu

Jumal.

Useinhan olen kielen

tuon mukaan riittää raivo, se koskee Apolloa myös –

Jos rakkauttasi riittää, niin raivoa rakkaudesta vain aina,

Laulua usein koitin, vaan sinua he eivät kuulleet. Sillä

niin tahtoihan pyhä luonto. Sinä lauloit nuoruudessasi heille

ei laulaen

Jumaluudelle puhuit

mutta jo kaikki tämä on unohtunut teiltä, ettei ole esikoiset koskaan ihmisten

omat, että nuo kuuluvat jumalille.

Arkisemmaksi on jokapäiväisemmäksi on

Ensin hedelmän tultava, sitten

Vasta se on oma kuolevaisille.

Sillä kolme on hyvää asiaa.

En tahdo

Kuvilla ajaa, ahdistaa sinua.

ja sakramentti

Säilyttää pyhänä, joka sielumme pitää

Yhdessä, jonka jumal meille suo, elämän valo,

Kumppaninamme

Loppuumme asti

Kun viinirinteen yllä liekehtii,

Ja musta kuin hiili

On näöltään syksyn aikaan

Tuo viinitarha, koska

Elämän kaikki hengitystiet tulisemmin henkii

Varjossa viinin köynnösten. Mutta

Kaunista on avata

Täysin sielu ja lyhyt elo

Tietenkin

tällä kertaa, vaan usein

Unessa tapahtuu jotakin, sitä ei

Voida ymmärtää, mutta kun tien päälle

Käy vapaa ihminen, siinä

Juuri se valmiina on.

Narsissit, leinikit ja

Syreenit Persiasta
Neilikankukat, helmenväriset,
Mustatkin ja hyasintit,
Kuten tuoksuvat sijasta
Alkumusiikin, missä pahojen, rakastavien
Ajatusten on unohdettava poikani tullakseen mieleen
Suhtautumisen ja tämä elämä
Kristoforoksen lohikäärme on luonnon kaltainen
Kulku ja henki ja hahmo.

Pakanallinen

Io Bakkhos, jotta he oppivat käsien taidon
Ja juuri saman,
Kostettuna tai eteenpäin. Kosto nimittäin
Pala. Ja jotta meitä ei,
Kun olemme vielä karkeat,
Tulvalla jumala
lyö. Nimittäin
Jumalattomat myös
Olemme
Kuin rahvas,
Joka
Jalojen tavoin koettelee jumalaa, kiellettyä
On kuitenkin kehua sillä. Mutta sydän näkee
Sankarit. Omani
On puhe isänmaasta. Ei kukaan
Kadehdi sitä minulta. Niin myös
Puusepän oikea valmistaa
Ristin.

Tietenkin

tällä kertaa, vaan usein
Unessa tapahtuu jotakin, sitä ei
Voida ymmärtää, mutta kun tien päälle
Käy vapaa ihminen, siinä
Juuri se valmiina on.

Miekka

Ja kotoisa veitsi, kun
hiottu
keskinkertainen hyvä,
Jotta siis isänmaasta ei tulisi
Ahdas tila. Vaikea
Olla, jaloin, ja käsin myös.
Vain ilmaa.

Suomentanut Johan L. Pii

(alun perin: *Sämtliche Gedichte.*
Deutscher Klassiker Verlag,
Frankfurt am Main 2005, 427–445.)